

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoP/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616201943
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4616201943.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre vo veci starostlivosti súdu o mal. deti J.: E., nar. XX. XX. XXXX a E., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany, odborom sociálnych vecí a rodiny, ako kolíznym opatrovníkom, deti rodičov: F. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., M. 4, zast. Advokátska kancelária JUDr. Miroslav Repka, s.r.o., so sídlom Bratislava, Leškova 3A, IČO: 36 847 143 a K.. N. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., M. XX, o nariadenie predbežného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. 04. 2016 č. k. 9P/71/2016-26 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa m e n í tak, že návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa na návrh otca nariadil predbežné opatrenie, ktorým upravil styk otca s mal. E. J., nar. XX. XX. XXXX a E. J., nar. XX. XX. XXXX tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým E. a E. každú prvú párnú sobotu v kalendárnom mesiaci v čase od 09.00 hod. do 16.00 hod., bez prítomnosti matky, s účinnosťou od vykonateľnosti uznesenia. Matke uložil povinnosť maloleté deti na stretnutie s otcom riadne pripraviť. Uznesenie o predbežnom opatrení prijal dočasne na dobu do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vedenej na prvostupňovom súde pod sp.zn. 9P/71/2016.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 74 ods. 1, § 75 ods. 1 - 4, § 76 ods. 1, § 102 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“) a § 26 Zákona o rodine. Dôvodil, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/94/2014 zo dňa 17. 04. 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoP/34/2015 zo dňa 19. 11. 2015 bol rozšírený styk otca s maloletými deťmi a to na každú párnú sobotu kalendárneho mesiaca v čase od 09.00 hod. do 15.00 hod. za prítomnosti matky na dobu 6 mesiacov, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 14. 12. 2015. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia o úprave styku je dôvodný, ktorý vyvodil zo správy kolízneho opatrovníka. Tento v správe konštatoval, že po dlhšom časovom odstupe došlo k stretnutiu otca s maloletými deťmi, otec sám sa aktívne zapája a prejavuje snahu o zlepšenie styku s maloletými deťmi, pričom ide o maloleté deti, u ktorých je potrebné zachovať funkciu otca a matky, a tak vydaním predbežného opatrenia je daná možnosť obom rodičom uplatniť svoje rodičovské schopnosti s cieľom dosiahnutia plnohodnotných citových väzieb maloletých detí k obom rodičom.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie matka, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a rozhodnutia vo veci samej. Dôvodila, že s otcom mal. detí nežije v spoločnej domácnosti od doby, keď bola v 5. mesiaci tehotenstva, otec o deti nejavil záujem, od 01. 01. 2014 do 31. 05. 2015 jej posielal neúplnú výšku výživného, čo ju viedlo k podaniu návrh na vykonanie exekúcie. Konštatovala, že otec sa začal o deti zaujímať až po 2,5 ročnom období, že otcovi v styku s deťmi nikdy nebránila a ani ich nenavádzala k negatívnemu vzťahu k otcovi, naopak otec sa správal k nej agresívne a nevhodne. Vyjadrila názor, že vzťah otca s maloletými deťmi by sa mal budovať postupne, citlivo a opatrne, pričom

otec sa nesnaží vytvoriť citovú väzbu medzi ním a deťmi, na styk upravený súdnym rozhodnutím nechodí a ak aj príde, deti nevie zaujať a preto ho odmietajú. V tejto súvislosti poukázala i na závery znaleckého posudku psychológa PhDr. E. F. a na skutočnosť, že 6 mesačná doba úpravy styku otca podľa rozsudku Okresného súdu č. k. 9P/94/2014-257 s deťmi skončí v júni 2016. Počas tejto doby mal otec preukázať, že synov dokáže zaujať, komunikovať s nimi a prezentovať svoj vzťah k nim, čo neučinil, keď deti navštívil len 3 krát na pár minút. Navyše, dňa 01. 03. 2016 na návrh kurately absolvovali s otcom pohovor u psychologičky za účelom zlepšenia komunikácie medzi nimi, z ktorého otec po 30 minútach kriku odišiel, búchal dverami a nemal záujem v pohovore pokračovať.

K odvolaniu matky sa vyjadril otec písomným podaním, v ktorom uviedol, že tvrdenia matky sú účelové. Mal za to, že matka nevedie deti k vytvoreniu si vzťahu k nemu ako otcovi a ani nechce, aby si deti vytvorili vzťah k nemu, a preto cielene podporuje ich odpor voči nemu. Uviedol, že nariadeným predbežným opatrením by bol jeho styk s maloletými deťmi zúžený, avšak by bol bez prítomnosti matky, čím by sa eliminoval jej nežiaduci vplyv na deti počas realizácie styku. Argumentoval, že úprava styku je v záujme maloletých detí a naliehavosť dočasnej úpravy vzhľadom najmä v dlhšom časovom období, počas ktorého trvá existujúci nežiaduci stav. Uzavrel, že je nevyhnutné, aby sa mohol s deťmi stretávať plnohodnotne bez zásahov matky a preto žiadal napadnuté uznesenie súd prvého stupňa potvrdiť.

Kolíznym opatrovníkom sa k odvolaniu matky písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 2 písm. a/ a § 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie matky je dôvodné.

Podľa § 74 ods. 1 OSP pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá OSP, ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Predbežné opatrenie nariadené či už pred začatím konania vo veci samej podľa § 74 ods. 1 OSP alebo po jeho začatí podľa § 102 ods. 1 OSP je jedným zo zabezpečovacích inštitútov v civilnom procese a jeho zabezpečovacia funkcia sa prejavuje najmä v schopnosti zabrániť dočasnou a provizórnou úpravou nepriaznivým následkom, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v už začatom konaní nastať. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení z dôvodu, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. V dôsledku toho sa nezisťujú všetky skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. OSP). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Preukázanie alebo osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia sa posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín. Takýto postup súdu predpokladá platnú úpravu, sledujúca tým dosiahnutie účelu právneho inštitútu predbežného opatrenia, ktorým je rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúce okamžitý zásah súdu. Ak by sa v konaní o nariadenie predbežného opatrenia malo trvať na požiadavke riadneho vykonania hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený, pretože základnými znakmi predbežných opatrení sú ich dočasnosť a provizórnosť. Najmä atribút provizórnosti je potrebné mimoriadne vyzdvihnúť, lebo už zo samotného označenia „predbežné opatrenie“ vyplýva, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi účastníkmi, že nariadením predbežného opatrenia nezíska ani jeden z účastníkov silnejšie postavenie a tiež nezískava práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne a hlavne predbežne upravuje určitý okruh vzťahov. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov, ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný

stav vecí nie je ešte náležite zistený a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné.

V konaní o nariadenie predbežného opatrenia spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno výlučne na navrhovateľovi, pričom unesenie dôkazného bremena predpokladá len to, aby navrhovateľ súdu navrhol aspoň dôkazy základného významu pre osvedčenie nároku, ktorý má byť dočasne chránený predbežným opatrením, taktiež však dôkazy na osvedčenie naliehavosti, primeranosti a nevyhnutnosti dočasného opatrenia. Predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a zánik je potrebné skúmať z hľadiska ust. § 74 a nasl. OSP. Navyiac predbežné opatrenie možno nariadiť, len pokiaľ nie sú splnené podmienky pre konečné rozhodnutie, pričom svoje opodstatnenie stráca, len čo súd poskytne porušeným alebo ohrozeným právam definitívnu ochranu. Predbežné opatrenia sa podľa ich obsahu nariaďujú v súlade s ust. § 76 ods. 1 OSP alebo v súlade s iným zákonom, napr. Zákomom o rodine. V konaniach, ktoré môžu začať aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 OSP) a predovšetkým v konaniach, týkajúcich sa starostlivosti o mal. deti, ktorých účelom je v prvom rade ochrana maloletých, súd na základe vlastných zistení starostlivo uváži, či sú splnené všetky zákonné podmienky na nariadenie požadovaného predbežného opatrenia.

Podľa § 28 ods. 1 písm. a/ zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „Zákon o rodine“) súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa.

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Rodičia sa môžu dohodnúť o úprave styku s maloletým dieťaťom pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým sa rozvádza manželstvo; dohoda o styku rodičov s maloletým dieťaťom sa stane súčasťou rozhodnutia o rozvode (§ 25 ods. 1 Zákona o rodine).

Ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa ods. 1, súd upraviť styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť (§ 25 ods. 2 Zákona o rodine).

Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Úprava výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, ktorí spolu nežijú, je obsiahnutá v ust. § 36 ods. 1 Zákona o rodine, pričom úprava styku rodičov s maloletým dieťaťom tvorí iba časť týchto práv a povinností. Je však jeho neoddeliteľnou a špeciálnou zložkou, nakoľko kontakt rodičov s deťmi je významným činiteľom ovplyvňujúcim zdravý vývoj maloletých detí. Jeho úlohou je umožniť aj rodičovi, ktorý s dieťaťom trvalo nežije, pravidelný a čo najširší kontakt s dieťaťom, pretože je to práve množstvo času, v ktorom možno realizovať aj neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchova prítomnosťou či príkladom, ktorá ako je všeobecne známe, je tou najúčinnnejšou výchovnou metódou. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy je zrejmé, že zákonodarca preferuje dohodu rodičov o úprave styku s maloletým dieťaťom a do tejto úpravy zasahuje len v špecifických a neštandardných situáciách, keď sa rodičia o tejto otázke nevedia dohodnúť. V takomto prípade súd upraviť styk rodičov s deťmi, prihliadajúc pritom na záujem maloletých detí, najmä ich citové väzby k rodičom, vývinové potreby a stabilitu výchovného prostredia. Taktiež na to, aby bolo rešpektované právo maloletých detí na zachovanie ich vzťahu k obidvom rodičom.

Právo rodiča vychovávať svoje dieťa a starať sa oň, okrem Zákona o rodine, zaručuje i Ústava SR v čl. 41 ods. 4 a rovnako tak na druhej strane zaručuje dieťaťu právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Táto zásada sa premieta i v čl. 32 os. 4 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež Dohovor o právach dieťaťa ukladá zmluvným štátom povinnosť vynaložiť všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada, že sú to obaja rodičia, ktorí majú spoločnú a rovnakú prvotnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, pričom zmyslom ich starostlivosti musí byť záujem dieťaťa. Preto aj pri skúmaní dôvodnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je potrebné vychádzať z toho, že rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa majú obaja rodičia s tým, že obsahom práva vychovávať dieťa je predovšetkým právo a povinnosť chrániť jeho záujmy, právo mať dieťa u seba a právo osobne sa o dieťa starať. Právo mať dieťa u seba je ústavným vyjadrením zásady, že starostlivosť o dieťa a jeho výchova je právom rodičov a dieťa má právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť, pričom práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. V odôvodnených prípadoch, ak je to v záujme zdravého vývoja dieťaťa potrebné, takto súd môže styk rodiča s ním obmedziť alebo ho celkom zakázať. Keďže ide o opatrenie, ktoré prenikavo zasahuje do práv a povinností rodiča, je možné ho vysloviť až po riadnom zistení skutkového stavu veci. Spoľahlivé poznanie skutočností, či styk rodiča s dieťaťom ohrozuje fyzické alebo psychické zdravie dieťaťa, vyžaduje spravidla spoluprácu súdu s odborníkmi z iných vedných odborov. Pri svojom rozhodovaní však súd musí mať na zreteli, že jediným kritériom pre vyslovenie zákazu styku rodiča s dieťaťom je aktuálna nevyhnutnosť takéhoto opatrenia a záujem dieťaťa, z ktorého táto nevyhnutnosť vyplýva. Prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti, týkajúcej sa detí, uskutočňované štátnymi orgánmi, verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti totiž musí byť záujem dieťaťa tak, ako to vyplýva i z čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

V preskúmvanej veci otec návrh na nariadenie predbežného opatrenia podal spolu s návrhom vo veci samej, ktorým sa domáha zmeny rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 17. 04. 2015 č. k. 9P/94/2014-257 v časti úpravy styku s maloletými deťmi tak, že bude oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi prvé tri mesiace po právoplatnosti rozsudku každú prvú párnú sobotu v mesiaci od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti matky, ďalšie tri mesiace každý prvý párný víkend v mesiaci od soboty od 9:00 hod. do nedele do 18:00 hod. bez prítomnosti matky a ďalšie obdobie každý prvý párný víkend v mesiaci od piatka od 18:00 hod. do nedele do 18:00 hod. bez prítomnosti matky. Návrhom na nariadenie predbežného opatrenia žiadal upraviť styk s maloletými deťmi tak, že bude oprávnený stretávať sa s mal. deťmi každú prvú párnú sobotu v mesiaci od 9:00 hod. do 16:00 hod. bez prítomnosti matky. Dôvody pre nariadenie požadovaného predbežného opatrenia vzhliadol v zmene pomerov, keď od právoplatnosti ostatného rozhodnutia o úprave styku sa uskutočnilo niekoľko jeho stretnutí s maloletými, ktoré boli matkou sabotované, matka svojím správaním a konaním bráni obnove a zlepšeniu vzťahov medzi ním a deťmi a súčasná úprava styku za prítomnosti matky nie je v záujme maloletých a nevedie k ochrane ich práv a na rovnocenný styk s oboma rodičmi.

Z hľadiska skutkového stavu niet sporu o tom, že mal. deti E. a E. J. pochádzajú z manželstva ich rodičov, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25. 11. 2010 sp. zn. 18C/255/2009, na dobu po rozvode boli mal. deti zverené do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na ich výživu na každé z detí vo výške 150 eur mesačne počnúc právoplatnosťou rozsudku. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 9P/94/2014-257 zo dňa 17. 04. 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoP/34/2015-297 zo dňa 19. 11. 2015 bola realizovaná zmena rozvodového rozsudku v časti výživného a úpravy styku tak, že vyživovacia povinnosť otca voči obom deťom bola počnúc dňom 03. 04. 2014 znížená zo sumy 150 eur mesačne na sumu 120 eur mesačne a styk otca s maloletými deťmi bol upravený a to na každú párnú sobotu kalendárneho mesiaca v čase od 09.00 hod. do 15.00 hod. za prítomnosti matky na dobu 6 mesiacov, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 14. 12. 2015. Rozhodnutiu o úprave styku maloletých detí s otcom uvedeným rozsudkom predchádzalo znalecké dokazovanie, z ktorého záveru jednoznačne vyplývalo, že citová väzba otca a mal. detí je slabá a k deťom nie je vytvorená, pričom znalec trval na postupnosti zvyšovania frekvencií a dĺžky stretávania otca s mal. deťmi. Súdy oboch stupňov dospeli k záveru, že za situácie, keď otec sa s maloletými deťmi dlhú dobu nevidel a napriek skoršej úprave styku styk s deťmi vôbec nerealizoval, keď vzťahová väzba otca k deťom nie je vytvorená, je nevyhnuté pre obnovenie týchto vzťahov, aby styk prebiehal za účasti matky, ku ktorej si deti vytvorili jedinečný citový vzťah a v ich doterajšom vývine matka sa stala objektom uspokojovania ich najbližších pudových potrieb, lásky a bezpečia. Ďalej konštatoval i, že až po bezproblémovej realizácii styku uvedeným spôsobom by bolo možné styk otca s deťmi upraviť aj bez prítomnosti matky, k čomu je potrebné, aby sa styk realizoval

aspoň v uvedenom rozsahu a aby otec ho aj skutočne využíval. Uvedená súdom určená úprava styku otca s deťmi má trvať do dňa 14. 06. 2016.

Samotný otec vo svojom návrhu uviedol, že od právoplatnosti ostatného rozsudku o úprave jeho styku s deťmi sa uskutočnili len 2 stretnutia v dňoch 16. 01. a 30. 01. 2016, ktoré matka ukončila asi po hodine, pretože deti ho odmietali, nechceli s ním nikam ísť, hrať sa s ním a rozprávať sa s ním. Keďže nechcel deťom spôsobovať ďalšie stresové situácie a negatívne emócie pri stretnutiach, pričom jeho vzťah s deťmi je oslabený a matka po psychickej stránke nepripravuje deti na stretnutia s ním, ďalších stretnutí s deťmi sa nezúčastnil. Aj z vyjadrení matky mal. detí vyplýva, že styk otca s maloletými deťmi sa absolútne nerealizoval v rozsahu umožnenom citovaným rozhodnutím, keď za obdobie od 12. 12. 2015 do 09. 04. 2016 sa z možných deviatich stretnutí uskutočnili tri a aj tie len v minimálnom rozsahu, nie v trvaní umožnených 5-tich hodín. V spise sa nachádza i vyjadrenie kolízneho opatrovníka zo dňa 13. 04. 2016, o ktoré sa oprel súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní, z ktorého plynie, že po právoplatnosti zhora citovaných rozsudkov o úprave styku, k tomuto došlo len v dňoch 16. 01. a 30. 01. 2016, pretože obaja rodičia naďalej avizovali problémy a to najmä v ich komunikácii. Z tohto dôvodu im bola sprostredkovaná odborná pomoc (psychologická intervencia) a k stretnutiu oboch rodičov došlo dňa 02. 03. 2016 so psychologičkou Mgr. T., ktoré však otec sám dobrovoľne po pár minútach a neutíchajúcom hlučnom verbálnom prejave rázne ukončil a opustil kanceláriu. V nadväznosti na to potom vyznieva rozporuplne záver kolízneho opatrovníka, že deti otca poznajú, otec aktívne prejavuje snahu o zlepšenie styku s deťmi, rešpektoval adaptačnú fázu nabiehania na úpravu styku, a preto súhlasí s vydaním otcom navrhovaného predbežného opatrenia.

Odvolací súd posudzujúc návrh otca na nariadenie požadovaného predbežného opatrenia vo svetle zhora uvedených právnych hľadísk, ako i doterajších skutkových zistení zo spisu vyplývajúcich, sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa o jeho dôvodnosti. Zásadnou skutočnosťou v predmetnej veci zostáva, že doposiaľ neuplynula doba platnosti posledného rozhodnutia o styku otca s maloletými deťmi, ktorý styk bol v uvedenom rozsahu nariadený práve z dôvodu, že sa veľmi dlhú dobu nerealizoval, citové väzby otca s maloletými deťmi neboli vytvorené a bolo jednoznačne potrebné pracovať na ich vytvorení postupnou adaptáciou mal. detí na otca v prítomnosti matky, s ktorou majú deti vytvorený jedinečný vzťah a majú pri nej pocit bezpečia. Za situácie, že od doby posledného rozhodovania preukázateľne nedošlo k výraznej obnove a posilneniu citových väzieb medzi mal. deťmi a otcom, že rodičia nedokážu vzájomne efektívne komunikovať, že za dobu takmer 6 mesiacov došlo len k trom stretnutiam otca s deťmi a aj tie vyvolávali u maloletých negatívne emócie a boli pre ne stresujúce, nie je tak osvedčené splnenie podmienok pre zmenu doterajšej úpravy styku otca s mal. deťmi. V tomto smere je významné, že otcovi je i naďalej styk s maloletými umožnený a teda je garantované jeho rodičovské právo na styk s deťmi, počas ktorého môže zlepšiť a rozvíjať svoj vzťah k synom, čo si však s ohľadom na okolnosti danej veci a najmä ich vzájomné odcudzenie, spôsobené dobrovoľnou otcovou absenciou styku s deťmi, vyžaduje zvýšenú dávku trepezlivosti, obetavosti a láskavosti zo strany otca a tiež dlhšie časové obdobie. Navyiac, pokiaľ vzájomné vzťahy rodičov sú vyhrotené a každý z nich odlišne hodnotí jednotlivé situácie a príčiny spôsobujúce, že styk otca s deťmi sa nerealizuje priaznivým spôsobom, tvrdenia rodičov v tomto smere si tak vyžadujú rozsiahlejšie dokazovanie presahujúce rámec konania o nariadení predbežného opatrenia. Práve preto, že ide iba o dočasnú úpravu pomerov účastníkov konania, nebolo preto úlohou odvolacieho súdu dôsledne sa zaoberať všetkými, účastníkmi tvrdenými skutočnosťami, pretože tieto sa týkajú veci samej a majú význam pre konečné rozhodnutie, z ktorého dôvodu sa nimi bude zaoberať konajúci súd v rámci zisťovania skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie o otcom navrhovanej zmene úpravy jeho styku s mal. deťmi.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že v konaní neboli splnené podmienky predpokladané zhora citovanou zákonnou úpravou pre nariadenie otcom požadovaného predbežného opatrenia. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa preto podľa § 220 OSP zmenil a návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný zamietol, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 OSP) a ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP).

V tejto súvislosti odvolaciemu súdu nedá neapelovať na oboch rodičov maloletých detí, aby uprednostnili ozajstný záujem detí nad vlastnými záujmami a vzájomnou averziou a pokúsili sa v otázkach súvisiacich s výchovou maloletých dospieť k modelu, v ktorom bude prvoradý záujem detí a zároveň ktorý bude rešpektovať i práva oboch rodičov, ktorí sú si vo výkone rodičovských práv a povinnosti rovnocenní. Obom rodičom totiž musí byť zrejmé, že mal. deti potrebujú pre svoj ďalší zdravý vývin predovšetkým

kooperatívny vzťah medzi svojimi rodičmi na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok, a že pri vzájomnej nespolupráci a neschopnosti komunikovať a tolerovať sa, idú v konečnom dôsledku len proti záujmom svojich detí, ktorým tým odopierajú právo na pokojné, vzájomnými konfliktami rodičov nezaťažené detstvo a dospelie.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko predbežné opatrenie ako zabezpečovací inštitút občianskeho súdneho konania predpokladá ďalší procesný postup. V zmysle § 145 OSP sa preto o náhrade trov konania spojených s týmito úkonmi rozhoduje až v konaní vo veci samej.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.